

Ἀγιονορείτικος ἐπίθ. Ἀθῆν. Κρήτ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.)
Χίος κ.ά. Ἀγιονορείτ'κους Λέσβ. κ.ά. Ἀινορείτικος Σύμ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. Ἀγιονορείτης.

Ὁ προερχόμενος ἐξ Ἀγίου Ὄρους ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὸ
Ἅγιον Ὄρος ἐνθ' ἀν.: Ἀγιονορείτικα κάθοντα-φουντούκια
Ἀθῆν. Ἀγιονορείτικα σῦκα (οὕτω καλεῖται εἶδος σύκων, τὰ
ὅποια εἶναι μεγάλα, λευκόφαια ἐξωτερικῶς καὶ ἐρυθρὰ
ἐσωτερικῶς) Ἐρμούπ. Ἀγιονορείτ'κ' σκούφια Λέσβ.
Ἀγιονορείτ'κα κονδουλόγια αὐτόθ. Ἀγιονορείτικο μετόχι
(ἀγροτικὸν κτῆμα μετὰ ναῖσκου) Χίος || Ἄσμ.

Ἄς μᾶσε φέρονον καὶ κρασί 'ς σ' Ἀγιονορείτικο φλασκί
Κρήτ. Συνών. Ἀγιορείτικος.

ἁγιοξύλο τό, Ἄνδρ. Ἰων. (Σμύρν.) Προπ. (Κύζ.)
Σαλαμ. κ.ά. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἁγίος καὶ τοῦ οὐσ. ξύλο.

1) Τὸ ξύλον τοῦ τιμίου σταυροῦ, ἐξ οὗ κατασκευά-
ζονται περιόπαια ὡς ἀποτρόπαια. Τοῦτο τιθέμενον ἐν
ζύμῃ πιστεύεται ὅτι προκαλεῖ ζύμωσιν Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.
Συνών. τιμιόξύλο. 2) Τὸ ξύλον τοῦ φυτοῦ πύξου
τοῦ ἀειθαλοῦς (*buxus sempervirens*) τῆς τάξεως τῶν
γρομφαδιωδῶν (*scrofulariaceae*), κίτρινον, συμπαγές
σκληρὸν καὶ ἄριστον εἰς τὴν ξυλογλυπτικὴν (ΠΓεννάδ.
815) Ἄνδρ. Ἰων. (Σμύρν.) Προπ. (Κύζ.) Σαλαμ. κ.ά.
Συνών. πνξάρι, τσιμισίρι.

ἁγιοπαίδι τό, ἀμάρτ. ἁγιοπαῖδ' Θράκ. ἁγιοπαῖδο
Θράκ. (Σηλυβρ.) Κάλυμν. Κεφαλλ. Κρήτ. Κῶς Πελοπν.
(Βασαρ.) Ρόδ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἁγίος καὶ τοῦ οὐσ. παιδί. Περί τοῦ
μετατεπρασμένου τύπ. ἁγιοπαῖδο πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ
2,170-173 καὶ 179 κέξ.

1) Παῖς ὁραματιζόμενος καὶ προλέγων τὰ μέλλοντα
καὶ προτρέπων διὰ τῶν ὁραματισμῶν εἰς εὐσέβειαν
Πελοπν. (Βασαρ.) β) Τὸ ἅγιον, τὸ ἡθικῶς ἁμειπτον
παιδίον Κάλυμν.: Αὐτὸ εἶναι ἁγιοπαῖδο! 2) Κατ' ἀντίφρ.
παιδίον ζωηρόν, ἀτίθασον, κακὸν Θράκ. (Σηλυβρ. κ.ά.)
Κάλυμν. Κεφαλλ. Κῶς Ρόδ. κ.ά.: Πήγαινε ἀποδῶ, βρὲ
ἁγιοπαῖδ'! Θράκ. Φύγε ἀποδῶ, βρὲ σὺ ἁγιοπαῖδο! Ρόδ.
Συνών. διαβολόπαιδο, παλαιοπαῖδο. 3) Κατ'
ἀντίφρ. παῖς κλέπτης, ἄρπαξ Κρήτ. Κῶς. Συνών. ἁγιο-
κώπελλο.

ἁγιοπάπουτσα τά, ἀμάρτ. ἁγιουπάπουτσα Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἁγίος καὶ τοῦ οὐσ. παπούτσι.

Τὰ ἅγια ὑποδήματα τοῦ Χριστοῦ: Ἄσμ.

Πῆραν κὶ τ' ἁγιουζῶναρον κὶ βάλαν λυγαρένιον,
πῆραν κὶ τ' ἁγιουπάπουτσα κὶ βάλαν ισαρούχια

(ἐξ ἄσμ. λεγομένου «τοῦ Χριστοῦ τὸ καταλόγι», τὸ ὅποιον
ψάλλεται ὑπὸ χοροῦ παρθένων πρὸ τοῦ Ἐπιταφίου τὴν
ἐσπέραν τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς).

ἁγιοπατέρας ὁ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἁγίος καὶ τοῦ οὐσ. πατέρας.

Ἄγιος, σεβάσμιος, πατήρ, συνήθως ἐπὶ μοναχῶν:
Ἄσμ.

Ἄς τὰ χίλια ὀχτακόσια πενήντα δύο
ἁγιοπατέρας ἦρθε 'ς τὸν κόσμον νὰ κηρύξῃ

ἁγιοπέφτα τά, Νάξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἁγίος καὶ τοῦ ἀριθμ. πέντε ἐκ παρετυμ.
πρὸς τὸ οὐσ. Πέφτη.

Τὸ ἀπὸ τῆς 1ης μέχρι τῆς 5ης ἡμέρας τοῦ μηνὸς Αὐγού-
στου χρονικὸν διάστημα (ὠνομάσθη οὕτω, διότι ἡ τῶν
ἡμερῶν τούτων ἀργία ὀφειλομένη εἰς τὰς περὶ δριμῶν
δοξασίας ἐνομήσθη ὡς προερχομένη ἐκ θρησκευτικῶν λό-
γων. Πβ. δριμάτα καὶ δριμές): Τ' ἁγιοπέφτα δὲν πρό-
πει νὰ πλύνῃ κάμμιὰ γυναικα, γιατί ζεματίζει τὴ μεγαλόχαρη
ἁγία Παναγία καὶ τὴν ψυχὴ τῶν γονεῶ της. Πβ. ἁγιοπέφτο.

ἁγιοπέφτο τό, Νάξ. (Γαλανάδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἁγίος καὶ τοῦ οὐσ. Πέφτη.

Ἡ Πέμπτη τῆς Διακαινισίμου Ἑβδομάδος, καθ' ἣν δὲν
ἐπιτρέπεται νὰ πλύνουν εἰς μέρη, ὅπου ὑπάρχουν δένδρα,
καὶ νὰ ἐργάζωνται εἰς ὠρισμένα μέρη, διότι προσβάλλον-
ται ὑπὸ κασσίδας. Πβ. ἁγιοπέφτα.

ἁγιο-Πλάτωνας ὁ, ἀμάρτ. ἁγιο-Πλάτανος Δαρδαν.

Ἐκ παραθέσεως τοῦ ἐπιθ. ἁγίος καὶ τοῦ ὄν. Πλάτω-
νας. Τὸ ἁγιο-Πλάτανος κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ οὐσ.
πλάτανος.

Ὁ ἅγιος Πλάτων, τοῦ ὁποίου ἡ μνήμη τελεῖται τὴν
18ην Νοεμβρίου: Παροιμ. Ἅγιο-Δημήτρι το σπυρὶ ὡς τοῦ
ἁγιοῦ-Πλατάνου (ὅτι ἡ σπορὰ τοῦ σίτου πρέπει νὰ γίνεται
περίπου ἀπὸ τῆς 26ης Ὀκτωβρίου, ὅτε ἐορτάζεται ὁ ἅγιος
Δημήτριος, μέχρι τῆς 18ης Νοεμβρίου).

ἁγιο-Πνέμα τό, σύννηθ. ἁγιν-Πνεῦμα Καππ. (Ἀρα-
βάν.) ἁγιν-Πνέμα Πόντ. ἁι-Πνέμα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Κύθν.
κ.ά.

Ἐκ παραθέσεως τοῦ ἐπιθ. ἁγίος καὶ τοῦ ὄν. Πνέμα.

1) Τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ἥτοι τὸ τρίτον πρόσωπον τῆς
ἁγίας Τριάδος σύννηθ. καὶ Πόντ.: Ἐγὼ δὲν ἔχω τ' ἁγιο-
Πνέμα γιὰ νὰ ξέρω τί θέλεις ἐσὺ (δηλ. φώτισιν τοῦ ἁγίου
Πνεύματος) Παξ. Κατέβηκε τ' ἁγιο-Πνέμα Κρήτ. Θὰ κατέβῃ
τ' ἁγιο Πνέμα καὶ θὰ σὲ φωτίσῃ Θῆρ. Τῆν. Τοῦ ἁγίου-Πνέ-
ματος (ἐνν. ἡ ἐορτὴ) πολλαχ. || Γνωμ. Τ' ἁι-Πνεύματος βάλ'
ὄρνὸ καὶ τ' ἁι-Λιᾶ φά' σῦκα (ὁ μὲν ἐρινασμός τῶν συκῶν
γίνεται περίπου κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐορτῆς τοῦ ἁγίου
Πνεύματος, ἡ δὲ ὠρίμανσις τῶν σύκων τοῦ ἁγίου Ἡλίου)
Κύθν. 2) Τὸ ἅγιον βῆμα, τὸ τρίτον μέρος τοῦ ναοῦ,
ἐν ᾧ ὑπάρχει τὸ θυσιαστήριον (ἐκ τῆς συμβολικῆς διὰ
περιστερᾶς εἰκονικῆς παραστάσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος
εὐρισκομένης ἐν τῷ εἰκονοστασίῳ ὑπὲρ τὴν ὠραίαν πύ-
λην) Καππ. (Ἀραβάν.) Συνών. ἁγιο-βῆμα.

* **Ἀγιοπνέματος** ὁ, Ἀεπνέματος Πόντ. (Χαλδ.)
Ἀεπνεμάτ'ς Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἁγιο-Πνέμα. Τὸ Ἀεπνεμάτ'ς ἐκ τοῦ
ἀμαρτ. Ἀεπνεμάτης.

Ἡ ἐορτὴ τῆς ἁγίας Τριάδος τελουμένη τὴν Δευτέραν
μετὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς, ἡ ὁποία πανηγυρί-
ζεται ὡς κατ' ἐξοχὴν ἐορτὴ τοῦ ἁγίου Πνεύματος Πόντ.
(Χαλδ.): Πάμε 'ς σὸν Ἀεπνεύματον. Συνών. ἁγὶὰ Τριά-
δα 1.

ἁγιοπούλλι τό, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἁγίος καὶ τοῦ οὐσ. πουλί.

Τὸ πτηνὸν ψάρ ὁ ροδόχρους (*pastor roseus*), τὸ ὅποιον
κατὰ τὴν ἐξ Ἑλλάδος διάβασίν του τὸ μὲν ἔαρ εἶναι

κατ' ἐξοχήν ἀκριδοφάγον, τὸ δὲ θέρος ὀπωροφάγον καὶ ἰδίως σταφυλοφάγον. Πβ. ΠΓεννάδ. 87 κέξ.

Ἄγιορείτης ὁ, πολλαχ. Ἀγιουρείτ'ς Μακεδ.

Τὸ μεσν. οὐσ. Ἀγιορείτης. Πβ. Δουκ.

1) Μοναχὸς τοῦ Ἁγίου Ὁρους πολλαχ. Συνών. Ἀγιονορείτης 1. 2) Τεχνίτης λαϊκός, ὡς ὑποδηματοποιός, σιδηρουργός, κτίστης καὶ λοιποί, ἐργαζόμενος ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Μακεδ.

Ἀγιορείτικος ἐπίθ. Ἄνδρ. Ἀθ. Κωνπλ. Πελοπν. Ἀρκαδ.) Σκυρ. Σῦρ. (Ἑρμοῦπ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. Ἀγιορείτης.

Ὁ ἐξ Ἁγίου Ὁρους προερχόμενος, ἐπὶ φυσικῶν προϊόντων ἢ τεχνητῶν πραγμάτων: Ἀγιορείτικο κρασί Ἀθ. κ. ἄ. Ἀγιορείτικα φασόλια-λεφτόκαλα αὐτόθ. Ἀγιορείτικος σκαῦφος (ἰδιαζούσης κατασκευῆς κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν κληρικῶν) Κωνπλ. Ἀγιορείτικος ἀσημοσταυρός Ἀρκαδ. Ἀγιορείτικο τραπέζι (τράπεζα φαγητοῦ πρωτογόνου κατασκευῆς μονοκόμματος διαμέτρου ἑνὸς περίπου μέτρου καὶ ὕψους 0,30) Σκυρ. Ἀγιορείτικα σῦκα καὶ ἄνευ οὐσ. Ἀγιορείτικα (σῦκα εὐμεγέθη, λευκόφαια καὶ βαθέος ἐρυθροῦ χρώματος ἐσωτερικῶς) Ἑρμοῦπ. Ἀγιορείτικα σκεῆ (σκη παράγουσα τὰ εἰρημένα σῦκα) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Σὰν ἄρχως ἄρχως ἔρχεσαι, σὰ ρήγας κατεβαίνεις, σὰν Ἀγιορείτικος σταυρός 'ς τὸν καφενὲ πηγαίνει (ἄρχως=ἄρχων) Ἄνδρ. Συνών. Ἀγιονορείτικος.

ἅγιος ἐπίθ. κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν. κ. ἄ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. κ. ἄ.) ἅγιος σύνηθ. ἅγιους βόρ. ἰδιώμ. ἅγιο Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Βουν.) ἅγιο Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) ἅγιε Τσακων. ἅγιε Τσακων. ἅγιος Κύπρ. Πόντ. (Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) κ. ἄ. ἅγιους Β.Εὔβ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. ἅις σύνηθ. ἅως Πόντ. (Κρώμν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἅες Πόντ. (Κρώμν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἅως Πόντ. (Χαλδ.) ἅες Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ἅος Ἰκαρ. Γενικ. ἁγιοῦς Σῦρ. (Ἑρμοῦπ.) ἅγιος Καλαβρ. (Μπόβ.) Πληθ. ἁγί' Μακεδ. ἁγίουνε Τσακων. ἁγιοζία Καπ. Θηλ. ἁγισσα Πόντ. (Κερασ.) ἁίσσα Κύπρ. ἁεσσα Πόντ. (Χαλδ.) Οὐδ. ἁιν Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἅγιος. Ἐν παραθέσει ἢ συνθέσει μετὰ ὄν. συνήθως ἁγίων τὸ ἐπίθ. ἐμφανίζεται ὑπὸ τοὺς τύπ. ἁγιο-ἁγι-ἁι-ἁε-ἁ-, τὸ δὲ θηλ. ὑπὸ τὸν τύπ. ἁγιά-, ἐν Λέσβ. δὲ καὶ ἁγιάν- πρὸ φων. Τὸ ἁίς συνήθως εὐχρηστεῖ ἐν παραθέσει, πβ. ἁίς-Δημήτρις, ἁιν-σήμαντρον κττ.

1) Ὁ εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ καθιερωμένος κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀγιο βαγγέλιο-βῆμα-δισκοπότηρο. Ἀγία τράπεζα κοιν. Ἀγία μυστήρια πολλαχ. Ἀγίες ἡμέρες (ἡμέραι μεγάλων ἐορτῶν, π. χ. τῶν Χριστογενέων, τοῦ Πάσχα κττ.) πολλαχ. Μὰ τὴν ἁγία ἡμέρα ποῦ ξημερώνει! (ὄρκος) πολλαχ. Ἀγία θυρία (αἱ θύραι τοῦ ἱεροῦ βήματος) Ἀθ. Μὰ τ' ἁγία βαγγεῖ! Κερασ. Μὰ τοὺρ ἁγιε ἀμέρε ἢ ἱμ' παθῶντε! (μὰ τὰς ἁγίας ἡμέρας, αἱ ὁποῖαι ἔρχονται!) Τσακων. || Ἄσμ.

Σήμανεν τ' ἁιν σήμαντρον, οὗλοι νὰ τ' ἀγροικήσουν, γιὰ νὰ ῥτουν εἰς τὴν ἐκκλησιάν, τὴν τάξιν νὰ ἀρκίσουν Κύπρ.

Τώρα 'ν' ἅγια Σαρακοστή, τώρα 'ν' ἁγιες ἡμέρες

Ἄνδρ. Ἡ σημ. αὕτη ἤδη ἀρχ. Πβ. Ἡρόδ. 2,41 «Ἀφροδίτης ἱερὸν ἅγιον», Πλάτ. Κριτ. 116 C «ἱερὸν ἅγιον», Ἰσοκρ.

Ἑλέν. 63 «θυσίας... ἁγίας καὶ πατρίας». β) Ὁ δι' ἐκκλησιαστικῆς τελετῆς ἢ εὐχῆς καθιερωμένος σύνηθ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.): Ἀγιο μύρο σύνηθ. Ἀγία λάδια (τὸ εὐχέλαιον) Ἀστυπ. Σῦρ. Ἀγία κόλλυβα Σκίαθ. Ἀγιο νερό (τὸ ὕδωρ τοῦ ἁγιασμοῦ) Μπόβ. Ἡ Τῶμουριτοῦ τῆς ἁγίας ἀλαία (ἢ Κυριακῇ τῆς ἁγίας ἐλαίας, ἥτοι ἡ Κυριακῇ τῶν Βαΐων) αὐτόθ. || Φρ. Τοῦ δώκανε τ' ἁγία λάδια (ἔδωσαν εἰς αὐτὸν τὸ εὐχέλαιον, ἥτοι εἶναι ἐτοιμοθάνατος. Ἐπὶ Χριστιανοῦ δυτικοῦ). γ) Ὁ ἡγιασμένος, ἱερός, ἐπὶ πραγμάτων σχετιζομένων ἢ ἀνηκόντων εἰς τὸν ἄνθρωπον, κυρίως προκειμένου περὶ τῆς μετὰ θάνατον καταστάσεως κοιν.: Ἀγίος τάφος. Ἀγιο χῶμα. Ἀγία λείψανα. Ἀγιο νὰ 'ναι τὸ χῶμα ποῦ κεῖται! (εὐχή). Ἀγία νὰ 'ναι τὰ κόκκαλά του! (εἶθε νὰ ἁγιασῇ!) κοιν. Ἀγιο κορμί (τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος) Κέρκ. Ἀγία νὰ εἶναι τὰ κόκκα σι! (ἁγία νὰ εἶναι τὰ κόκκαλά του!) Τσακων. || Φρ. Ἀγιο τὸ κόκκαλό του κι ἅγιο τὸ χῶμά του! (ἐπὶ ἀνδρὸς ἐναρέτου καὶ φιλανθρωποῦ, συνηθέστερον δὲ εἰρων. περὶ τοῦ ἐν κακίᾳ βιώσαντος) Ἡπ. Σὰν ἅγιο λείψανο (ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἀγία λείψανα (τὰ πρὸς φύλαξιν τινος ὄπλα ἐκ μεταφ. τῶν λειψάνων ἁγίων, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται ὡς φυλακτήρια) Ζάκ. 2) Ἀγνός, εὐσεβής, ἐνάρετος σύνηθ.: Ἦταν ἓνας ἅγιος ἄνθρωπος. Ἀγία γυναῖκα. Ὁ Θεὸς σχωρεῖ τὴν τὴν ἁγία γυναῖκα! (εὐχή ἐπὶ θανούσης εὐλαβοῦς καὶ ἀγαθῆς γυναικὸς) σύνηθ. || Φρ. Καλὸς καὶ ἅγιος (ἐπὶ προσώπου, περὶ τῆς τελείας χρηστότητος τοῦ ὁποῖου ἐπαινουμένου παρ' ἄλλων ἐκφράζομεν δισταγμὸν τινα ἐκδηλούμενον εὐθύς μετὰ τὴν φρ. διὰ προτ. εἰσαγομένης διὰ συνδ. ἀντιθετικοῦ). Κάνει τὸν ἅγιο (ἐπὶ τοῦ ὑποκρινόμενου τὸν ἐνάρετον) σύνηθ. β) Σεβάσμιος, ὡς τίτλος ἐκκλησιαστικῶν προσώπων, ἐπισκόπου, ἀρχιεπισκόπου, ἡγουμένου κττ. (συνήθως ἀσυνιζήτως) κοιν. καὶ Πόντ.: Ὁ ἅγιος Θεσσαλονίκης-Κερκύρας-Χίου κτλ. (ἐνν. μητροπολίτης ἢ ἐπίσκοπος). Ὁ ἅγιος ἀρχιεπισκοπῆς-ἡγούμενος-οἰκονόμος κτλ. κοιν. Ὁ ἅγιος καθηγούμενος Πόντ. Ἀγίους πνευματ'κός Θράκ. (Αἰν.) 3) Ὁ ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας δι' εἰδικῶς καθιερωμένης ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ ἐορτῆς μετὰ θάνατον τιμώμενος ἄνθρωπος, διότι εἴτε διὰ τῆς διδασκαλίας εἴτε διὰ τοῦ εὐσεβοῦς καὶ ἐναρέτου βίου εἴτε διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ του θανάτου συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐμπέδωσιν καὶ ἐξάπλωσιν τῆς χριστιανικῆς πίστεως (συνήθως ἀσυνιζήτως) κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σινασσ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι-πατέρες. Ὁ αἰς-Βασίλειος-Γεώργιος-Γιάννης-Δημήτριος κλπ. Ἡ ἁγία-Βαρβάρα-Κατερίνα-Κυριακῇ κλπ. κοιν. Συνήθως ἔλλειπτ. οἰοσδήποτε ἅγιος καὶ πληθ. οἱ ἅγιοι ἐν γένει γενικῶς καὶ ἀορίστως παραλειπομένου τοῦ οὐσ.: Φρ. Κάθεται σὰν ἅγιος (ἡσυχος, ἀκίνητος. Ἡ μεταφ. ἐκ τοῦ ἐν εἰκόνι παρισταμένου ἁγίου) Κρήτ. Σὰν ἅγιος εἶναι (ἐπὶ ἰσχυροῦ καὶ ὠχροῦ) Ἀπύρανθ. Ἀρχισι νὰ τόνι παρακαλῇ σὰν ἅγιον Αἰν. Σὰν Ἑβραῖος ἅγιος (ἐπὶ τοῦ πωγωνοφόρου) Πελοπν. (Ἀργ.) Θεὸς καὶ ἅγιος ἐν (ἐπὶ πράγματος, ὅπερ συγκρινόμενον πρὸς ἕτερον φαίνεται πολὺ καλύτερον) Τραπ. Τί ἅγιου πιστεύ' αὐτὸς κἀνένας δὲν ξέρ' (οὐδεὶς γνωρίζει τὰς σχέσεις του) Αἰτωλ. Ἀγιο τὸν ἔκαμα (τὸν ἰκέτευσα θερμῶς, ὅπως ἤθελον ἰκετεύσει ἓνα ἅγιον) Ἀθῆν. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Θεὸς κι ἅγιο τὸν ἔκαμα Θεσσαλον. Χρυσῇ κι ἅγιο τὴν ἔκανα, δὲ θέλησε (τὴν ἀπεκάλεσα ἁγίαν καὶ χρυσῇν ἢ τὴν ἀπεκάλεσα χρυσῇν καὶ τὴν παρεκάλεσα ὡς ἁγίαν, ἥτοι ὑπερβαλλόντως ἰκέτευσα αὐτήν) Πελοπν. (Δημητσάν.) Χρυσὸν καὶ ἅγιον τὸν ἔκαμα Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

